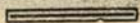

сж нежелателнитѣ материални загуби. И толкозъ повече, като се помни, че едно лозе се създава не за 1—2 години, а най-малко за 20—30.

Въ връзка съ горепосоченото, нужно и умѣстно е да припомнимъ и тукъ, че е крайно време при бждещитѣ присаждания и нови насаждания да се изостави многосортието, което е напълно безполезно. Най-добро доказателство за това сж и последнитѣ указания и данни, добити презъ последнитѣ две години отъ износа на десертни грозда въ чужбина. Именно, указа се, че най-привлѣкателнитѣ и търсени грозда сж Афузъ-Али, Димятъ и Разакитѣ (сжщинскитѣ) бѣла и червена (розова).

Като се има това предъ видъ, и бждещитѣ лозя трѣбва да се правятъ съ огледъ на мѣстнитѣ и чужди пазари и изисквания.

Това последно съображение е еднакво важно не само по отношение на десертнитѣ, но и относно виненитѣ сортове грозда. Защото само съ спазването и прилагането му лозарьтъ ще използва най-правилно и задоволително продуктитѣ отъ лозето си.

П. Мариновъ — уч-ль

Нашитѣ селища. — гр. Василико

Василико е разположено въ източнитѣ склонове на Странджа-планина. Наблизо се издига величествениятъ странджански връхъ Папия.

Василико е важенъ крайморски градецъ. Намира се на 27 километра отъ турската граница. Преди балканската война този градецъ е билъ турско владение, населенъ съ гърци, изключително рибари и лозари.

Красивъ заливъ раздѣля града на два квартала — **старъ и новъ**.

Василико има 1311 жители. Кжщитѣ му сж паянтови, безъ каменни основи. Сегашното му население е българско. Има само 4—5 гръцки семейства, останали следъ изселването на гърцитѣ.

Българското население е изключително бѣжанско. Преселено е изъ Тракия следъ злополучната балканска война. Дошло голо, босо, съ праздни ржце, като оставило домъ и имотъ въ ржцетѣ на неприятели.

Настанени край море, неопитни като моряци, а мнозина дори и не виждали море, новитѣ жители на Василико подхващатъ